

hændet dem, saa langt de kunde huske tilbage. Endnu da de stod med Helgolænderhattene paa, havde de ondt ved at tro, at de havde forstaaet ham rigtig. Men Emanuel tog dem i Haanden, og de fulgtes over Markerne ud til de store, grønne Enge, hvor de gav sig til at plukke Blomster langs Aabredde og betragtede Skyernes og Fuglenes Spejlbilleder dybt nede i det blanke Vand.

Der var opvældet i ham en Trang til endnu engang at aande ud i Livets Luft, før hans Time slog. Han havde sagt til sig selv, at den Frist, Gud endnu undte ham, turde han vel anvende til at nyde Fredens Glæder sammen med sine smaa, indtil Trængslernes Dage kom. De vilde sikkert snart komme! Og herpaa var han fuldt forberedt, at fra den Dag, Guds Røst havde lydt over Verden gennem hans Mund, vilde hans Dage opgaa i en aldrig hvilende Kamp, der tilsidst skulde kræve hans Liv.

I sin langskødede Frakke og med sin flade Hat gik han nu der smaanynnende og plukkede Engblommer eller lyttede til Lærkerne, der trilrende steg og sank under den blaa Himmelhvælving. Tilsidst satte han sig hen med Børnene ved Aabredde og flettede Blomsterkranse for dem, imens han fortalte dem om de smaa Alfer, der nede i Blomsternes Kalke bryggede Dugg og kogte Honning; og skønt Dagny hurtig faldt isøvn under hans Fortælling og hellerikke Sigrid syntes at more sig, mærkede han det ikke, saa optaget var han efterhaanden selv bleven af den barnlige Leg.

Taalmodigt bærende det indslumrede Barn paa sin Arm og med den utrættede Sigrid hængende i Frakkeskødet vendte han først efter et Par Timers Forløb tilbage til Hjemmet.

Kort efter stod han i Ensomhed nede ved Stranden, helt ude i Havstokken, og saae sig omkring paa Himmel og Hav. Med et eget skælvende Vemod, fremkaldt af Tanken paa den nære Afskedsstund, iagttog han sine gamle Venner, de sølvhvide Maager, og fulgte med Blikket Landets dybt indskaarne Kyst og de høje, solbelyste Skrænter til bægge Sider. Han var saa overvældet af Strandens Skønhed denne Eftermiddag, saa betaget navnlig af det fine Farveskær, hvori alt laa badet, at Taarerne traadte ham